

loven til fristens udløb var der kun kort tid, og da mange af ejerne af netop disse ejendomme er ældre, har man ikke været opmærksom på fristen. Disse personer står idag i den situation, at de skal betale en lejeværdi, som ofte er mere end 10 gange så høj, som hvis de kunne anvende procentreglen. Begrænsningerne om, hvor meget lejeværdien kan stige pr. år, gælder heller ikke for disse personer. Det er urimeligt at være fanget i en musefælde, fordi man har glemt en dato. Provenuet for staten ved at åbne »fælden« er lille, idet der kun er en bestemt mængde af disse ejendomme.

Svar (2/4 97)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Ejere af udlejningsejendomme fik efter en lovændring i 1994 en frist til at anmode om vurdering efter vurderingslovens § 33 A med henblik på at anvende procentlejeværdireglerne for den lejlighed, ejeren bebod, jf. ligningslovens § 15 C, stk. 1 og stk. 3.

Reglerne i ligningslovens § 15 C blev sat ind ved lov nr. 445 af 1. juni 1994. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgik, at der med de nye regler om procentlejeværdi var tale om et valg, dog kunne ejeren ikke senere vælge at gå tilbage til skønsmæssigt fastsat lejeværdi med udgangspunkt i markedsløjen. Det fremgik videre, at der ikke altid ville være fordele forbundet med skiftet her og nu.

Overgang til lejeværdi efter procentreglerne indebærer ikke blot en fordel ved en nedsat lejeværdi, men samtidig ophører adgangen til at opnå fradrag for ejendomsskatter, jf. ligningslovens § 14 samt fradrag for de til ejendommen knyttede udgifter, jf. ligningslovens § 15 J, stk. 8. En efterfølgende konstatering af, at procentlejeværdiberegningen med dens følger for fradragssiden er mere fordelagtig end lejeværdi opgjort efter et objektivt markedsløjeprincip mener jeg ikke kan begrunde, at der igen skal åbnes for valgmuligheden.

Muligheden for at overgå til procentlejeværdiberegning, herunder at der var tale om en frist pr. 1. juli 1995 for de daværende ejere, blev underkastet en stor informationskampagne, der bl.a. indebar, at der blev udarbejdet pjecer om reglerne, ligesom der to gange blev annonceret landsdækkende.

Jeg må derfor være afvisende overfor en generel åbning for vurdering af og anvendelse

af procentlejeværdireglerne på den lejlighed, ejeren af en udlejningsejendom selv bebod.

For fuldstændighedens skyld skal jeg erindre om, at nyerhververe af udlejningsejendomme har mulighed for indenfor en frist efter erhvervelsen at anmode om vurdering efter vurderingslovens § 33 A, med henblik på overgang til procentlejeværdi.

Spm. nr. S 1756

Til socialministeren (19/3 97) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om det er i overensstemmelse med reglerne om ældreråd, at en kommune, som efter reglerne skal besætte 2 udvalgspladser, udpeger formand og næstformand for kommunens socialudvalg til dette hverv eller udpeger lederen af hjemmeplejen som sekretær for ældrerådet, vil ministeren sikre, at denne inhabilitet bringes til ophør, og hvilke initiativer vil ministeren i bekræftende fald da tage og hvornår?«

Begrundelse

Det lykkedes ikke Fremskridtspartiet at sikre uvildige ankenævn i forbindelse med lovens vedtagelse. Dette er beklageligt, særlig når det senere i praksis viser sig, at kommuner fuldstændig blæser på de mest elementære habilitetsregler. Eksemplerne taler for sig selv.

Klagerådets opgaver er at dømme eller være opmand mellem to uenige parter, borgeren og kommunen. Det er derfor helt grotesk, såfremt de, der har det politiske ansvar for området i kommunen, er medlemmer af klagerådet. Det burde være et selvfølgeligt krav, at kommunens 2 rådsmedlemmer i det mindste ikke sad i socialudvalget, selv en plads i byrådet er betænkeligt. Det kan selvfølgeligt heller ikke accepteres, at den, der har det overordnede administrative ansvar for området, fungerer som sekretær og dermed reelt er med til behandling af alle klager over vedkommendes eget ansvarsområde. At give klagerådet adresse hos den del af den kommunale virksomhed, der skal klages over, virker som en direkte provokation.